

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Μαΐου 1974 *

Στην υπόθεση 4/73,

J. Nold Kohlen- und Baustoffgroßhandlung, Kommanditgesellschaft, με έδρα το Darmstadt, εκπροσωπούμενη από το Manfred Lütkehaus, δικηγόρο Essen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο André Elvinger, 84, Grand'rue,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Dieter Oldekor, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Pierre Lamoureux, νομικό σύμβουλο της Επιτροπής, 4, boulevard Royal,

καθής,

υποστηριζόμενης από την

Ruhrkohle Aktiengesellschaft, ανώνυμη εταιρία με έδρα το Essen,

και την

Ruhrkohle-Verkaufs Gesellschaft, εταιρία περιορισμένης ευθύνης με έδρα το Essen,

που εκπροσωπούνται και οι δύο από τον Otfried Lieberknecht, δικηγόρο Ντύσσελτορφ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alex Bonn, 22, Côte d'Eich,

παρεμβαίνουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της 21ης Δεκεμβρίου 1972 της Επιτροπής, περί εγκρίσεως νέων κανόνων πωλήσεως της Ruhrkohle AG,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, A. M. Donner και M. Sørensen, προέδρους τμήματος, P. Pescatore (εισηγητή), H. Kutscher, C. O'Dalaigh και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Trabucchi
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα «περιστατικά» παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με προσφυγή που κατέθεσε στις 31 Ιανουαρίου 1973 η εταιρία J. Nold, ετερόρυθμη εταιρία, που διεξάγει στο Darmstadt χονδρικό εμπόριο άνθρακα και οικοδομικών υλικών, ζητεί — με την τελική διατύπωση των αιτημάτων της — ακύρωση της απόφασης της 21ης Δεκεμβρίου 1972 της Επιτροπής περί εγκρίσεως των νέων κανόνων πωλήσεως της Ruhrkohle AG (ABL 1973, L 120, σ. 14), και, επικουρικώς, αναγνώριση της ακυρότητας και της μη εφαρμογής της απόφασης αυτής, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα.

Αιτιάται κυρίως την απόφαση ότι επέτρεψε στο τμήμα πωλήσεων των ανθρακωρυχείων του RUHR να εξαρτούν την απευθείας παράδοση άνθρακα από τη σύναψη δεσμευτικής συμβάσεως διάρκειας δύο ετών, η οποία προβλέπει αγορές τουλάχιστον 6 000 τόνων ετησίως για τον εφοδιασμό του κλάδου θέρμανσης κατοικιών και μικρών καταναλωτών, ποσότητα η οποία υπερβαίνει σημαντικά τις ετήσιες πωλήσεις της στον κλάδο αυτό· και ότι, με τη ρήτρα αυτή, εκτοπίζει την προσφεύγουσα ως χονδρέμπορο από πρώτο χέρι.

Επί του παραδεκτού

- 2 Η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε το παραδεκτό της προσφυγής.

Οι παρεμβαίνουσες, αντίθετα, Ruhrkohle AG και Ruhrkohle-Verkaufs GmbH, ισχυρίζονται ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας.

Έχουν τη γνώμη ότι, αν κερδίσει την υπόθεση η προσφεύγουσα και ακυρωθεί η απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1972, η απόφαση του Δικαστηρίου θα έχει ως συνέπεια να αναβιώσει η εμπορική κανονιστική ρύθμιση που ίσχυε πριν από εκείνη που αποτελεί το αντικείμενο της απόφασης της Επιτροπής.

Δεδομένου όμως ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί ούτε τις προϋποθέσεις της προηγούμενης ρύθμισης, θα χάσει οπωσδήποτε την ιδιότητά της ως χονδρεμπόρου από πρώτο χέρι.

- 3 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

Αν η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρωθεί λόγω των προβαλλομένων αιτιάσεων, είναι πρόδηλο ότι η Επιτροπή πρέπει να μεριμνήσει για την αντικατάσταση της εγκεκριμένης εμπορικής ρύθμισης από νέες διατάξεις, που θα ανταποκρίνονται καλύτερα στην κατάσταση της προσφεύγουσας.

Συνεπώς δεν μπορεί ν' αμφισβητηθεί το συμφέρον της προσφεύγουσας να επιδιώξει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί της ουσίας

- 4 Η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε, σχετικά με τους λόγους ακυρότητας του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ποιους ισχυρισμούς επικαλείται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 5 Ένα σημαντικό μέρος πάντως της επιχειρηματολογίας της απορρίπτεται εκ προοιμίου, ιδίως καθόσον στηρίζεται σε αιτιάσεις που δεν αφορούν τις διατάξεις της προσβαλλομένης αποφάσεως της Επιτροπής, αλλά τις σχέσεις της προσφεύγουσας προς τις παρεμβαίνουσες.

- 6 Καθόσον οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας αναφέρονται στην απόφαση της Επιτροπής, η γραπτή και προφορική της επιχειρηματολογία προβάλλει κυρίως λόγους σχετικούς με την παράβαση ουσιώδους τύπου και την παραβίαση της Συνθήκης ή των κανόνων δικαίου περί εκτελέσεώς της.

Οι αιτιάσεις αυτές, όσον αφορά τις νέες προϋποθέσεις απευθείας εφοδιασμού από τα ανθρακωρυχεία, στηρίζονται ιδίως σε ανεπαρκή αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε δυσμενή μεταχείριση της προσφεύγουσας καθώς και σε φερομένη προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων της.

1. Επί της αιτιάσεως περί ανεπαρκούς θεμελιώσεως και δυσμενούς μεταχειρίσεως

- 7 Με απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1969, η Επιτροπή επέτρεψε, δυνάμει του άρθρου 66, παράγραφοι 1 και 2 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, τη συγχώνευση των περισσοτέρων ανθρακωρυχείων του RUHR σε μία εταιρία, τη RUHRKOHLE AG.

Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της απόφασης αυτής υποχρεώνει τη νέα εταιρία να υποβάλλει προς έγκριση στην Επιτροπή κάθε τροποποίηση των όρων πωλήσεώς της.

Στις 30 Ιουνίου 1972 η Ruhrkohle AG υπέβαλε σχετική αίτηση στην Επιτροπή.

Η έγκριση της Επιτροπής χορηγήθηκε με την απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1972, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς.

Η νέα ρύθμιση, όπως εγκρίθηκε, θεσπίζει νέες προϋποθέσεις που αφορούν τις ελάχιστες ποσότητες τις οποίες δεσμεύονται να αγοράζουν οι έμποροι για να μπορούν να επωφελούνται από το πλεονέκτημα του απευθείας εφοδιασμού από τον παραγωγό.

Οι απευθείας προμήθειες εξαρτώνται ειδικότερα από την προϋπόθεση της συνάψεως από τον έμπορο συμβάσεως διάρκειας δύο ετών για αγορά τουλάχιστον 6 000 τόνων ετησίως για την προμήθεια του κλάδου οικιακής θέρμανσης και μικρών καταναλωτών.

- 8 Προβάλλεται κατά της Επιτροπής η αιτίαση ότι επέτρεψε στη Ruhrkohle AG να ορίζει αυθαίρετα τις προϋποθέσεις αυτές κατά τρόπο ώστε η προσφεύγουσα να

αποκλείεται από την απευθείας προμήθεια, λόγω της έκτασης και της φύσεως του ετήσιου κύκλου εργασιών της, και να απωθείται στην κατηγορία εμπόρου από δεύτερο χέρι και μάλιστα με όλα τα μειονεκτήματα που συνεπάγεται κάτι τέτοιο για το εμπόριο.

Η προσφεύγουσα θεωρεί αφενός ως δυσμενή διάκριση το ότι, σε αντίθεση με άλλες επιχειρήσεις, αποκλείεται από την απευθείας προμήθεια από τον παραγωγό και ως εκ τούτου βρίσκεται σε δυσμενέστερη θέση από τους εμπόρους, οι οποίοι εξακολουθούν να επωφελούνται από το πλεονέκτημα αυτό.

Επικαλείται εξάλλου το άρθρο 65, παράγραφος 2, το οποίο σε κατάσταση όμοια με αυτή που αντιμετωπίζει το άρθρο 66 επιτρέπει συμφωνίες από κοινού αγοράς μόνον αν «συμβάλλουν σε μια σημαντική βελτίωση της παραγωγής ή της διανομής των εν λόγω προϊόντων».

- 9 Η Επιτροπή αναφέρει στις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασής της ότι είχε αντίληψη του ότι η θέσπιση των νέων κανόνων πωλήσεως θα είχε ως συνέπεια να στερήσει ορισμένους εμπόρους από τη δυνατότητα ν' αγοράζουν απευθείας από τον παραγωγό, επειδή οι έμποροι αυτοί δεν μπορούν να αναλάβουν τις προαναφερόμενες υποχρεώσεις.

Η Επιτροπή δικαιολογεί το μέτρο αυτό με την ανάγκη που παρουσιάστηκε για τη Ruhrkohle AG, ενόψει της ισχυρής μείωσης των πωλήσεων άνθρακα, να προβεί σε ορθολογική οργάνωση της διανομής της και να περιορίσει την άμεση συνεργασία της στους εμπόρους που είναι σε θέση να εγγυηθούν εύλογο όγκο πωλήσεων.

Η αξίωση αναλήψεως συμβατικής υποχρεώσεως για αγορά ελαχίστης ποσότητας κατ' έτος αποβλέπει πράγματι στο να εξασφαλίζει στα ανθρακωρυχεία τακτική διάθεση ποσοτήτων ανάλογων με το ρυθμό παραγωγής τους.

- 10 Από τις εξηγήσεις της Επιτροπής και των παρεμβαινουσών προκύπτει ότι η θέσπιση των παραπάνω κριτηρίων δεν οφείλεται μόνον στις τεχνικές προϋποθέσεις εκμετάλλευσης των ανθρακωρυχείων, αλλά και στις ιδιαίτερες οικονομικές δυσχέρειες που προκλήθηκαν από τη μείωση της παραγωγής άνθρακα.

Συνεπώς δεν μπορεί να θεωρείται ότι τα κριτήρια αυτά, που θεσπίστηκαν με πράξη γενικής ισχύος, εισάγουν δυσμενή διάκριση, η δε απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1972 περιέχει επαρκή νομική αιτιολογία.

Όσον αφορά την εφαρμογή των κριτηρίων αυτών, δεν προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι η προσφεύγουσα τυγχάνει διαφορετικής μεταχείρισης από τις άλλες επιχειρήσεις, οι οποίες, μη συγκεντρώνοντας τις προϋποθέσεις που επιβάλλονται με τη νέα ρύθμιση, έχασαν, όπως και η προσφεύγουσα, το προνόμιο να γίνονται δεκτές για απευθείας αγορά από τον παραγωγό.

- 11 Συνεπώς οι ισχυρισμοί αυτοί πρέπει να απορριφθούν.

2. Επί του ισχυρισμού περί προσβολής θεμελιωδών δικαιωμάτων

- 12 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, τέλος, ότι προσβάλλονται ορισμένα από τα θεμελιώδη δικαιώματά της, διότι οι περιορισμοί, τους οποίους εισάγει η εγκριθείσα από την Επιτροπή νέα εμπορική ρύθμιση, αποκλείοντάς την από τον απευθείας εφοδιασμό έχουν ως συνέπεια να ζημιώνουν την αποδοτικότητα της επιχείρησής της και την ελεύθερη επέκταση της επιχειρηματικής της δραστηριότητας κατά τρόπο που θέτει σε κίνδυνο την υπόστασή της.

Με τον τρόπο αυτό η νέα ρύθμιση προσβάλλει δικαίωμά της που εξομοιώνεται με το δικαίωμα κυριότητας, καθώς και το δικαίωμα της ελεύθερης ασκήσεως επαγγέλματος, που προστατεύονται από το σύνταγμα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, από τα συντάγματα άλλων κρατών μελών και από διάφορες διεθνείς συμβάσεις και ειδικότερα από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της 4ης Νοεμβρίου 1950 συμπεριλαμβανομένου του προσθέτου πρωτοκόλλου της 20ής Μαρτίου 1952.

- 13 Όπως έκρινε ήδη το Δικαστήριο, τα θεμελιώδη δικαιώματα αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών του δικαίου, την τήρηση των οποίων διασφαλίζει.

Κατά την προστασία των δικαιωμάτων αυτών το Δικαστήριο καθοδηγείται από τις συνταγματικές παραδόσεις που είναι κοινές στα κράτη μέλη και, συνεπώς, δεν μπορεί να κάνει δεκτά μέτρα που αντίκεινται στα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζονται και προστατεύονται από τα συντάγματα των κρατών αυτών.

Οι διεθνείς συμβάσεις που αφορούν την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου, στις οποίες συνέπραξαν και προσχώρησαν τα κράτη μέλη, παρέχουν επίσης ενδείξεις που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στα πλαίσια του κοινοτικού δικαίου.

Οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας πρέπει να κριθούν υπό το φως των γενικών αυτών αρχών.

- 14 Τα δικαιώματα που κατοχυρώνονται με την εξασφάλιση προστασίας του δικαιώματος ιδιοκτησίας από τα συντάγματα των κρατών μελών και τις παρόμοιες εγγυήσεις που παρέχονται στην ελεύθερη άσκηση εμπορικής δραστηριότητας, εργασίας και άλλων επαγγελματικών δραστηριοτήτων, όχι μόνο δεν αποτελούν απόλυτα δικαιώματα, αλλά πρέπει να κρίνονται ενόψει της κοινωνικής λειτουργίας των προστατευομένων αγαθών και δραστηριοτήτων.

Γι' αυτό το λόγο, τα δικαιώματα αυτού του είδους δεν προστατεύονται κατά κανόνα παρά με την επιφύλαξη των περιορισμών που προβλέπονται για λόγους δημοσίου συμφέροντος.

Και κατά την κοινοτική έννομη τάξη είναι θεμιτή η επιφύλαξη σχετικά με τα δικαιώματα της εφαρμογής ορισμένων ορίων που δικαιολογούνται από τους στόχους γενικού συμφέροντος, τους οποίους επιδιώκει η Κοινότητα, εφόσον δεν θίγεται η ουσία των δικαιωμάτων αυτών.

Όσον αφορά τις εγγυήσεις που παρέχονται ειδικότερα στην επιχείρηση, αυτές δεν μπορούν να επεκταθούν και στην προστασία απλών συμφερόντων ή ευκαιριών εμπορικής χροιάς, που ο αβέβαιος χαρακτήρας τους είναι συνυφασμένος με την ίδια τη φύση της οικονομικής δραστηριότητας.

- 15 Τα μειονεκτήματα, τα οποία προβάλλει η προσφεύγουσα, αποτελούν στην πραγματικότητα συνέπεια της οικονομικής εξέλιξης και όχι της προσβαλλόμενης απόφασης.

Ενόψει της οικονομικής μεταβολής, την οποία επέβαλε η κάμψη της παραγωγής άνθρακα, εναπόκειται στην προσφεύγουσα να αντιμετωπίσει τη νέα κατάσταση και να προβεί η ίδια στις απαραίτητες μετατροπές.

- 16 Για όλους αυτούς τους λόγους πρέπει να απορριφθεί ο προβληθείς ισχυρισμός.
- 17 Συνεπώς η προσφυγή πρέπει ν' απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

απορρίπτοντας κάθε ευρύτερο ή αντίθετο αίτημα, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή ως αβάσιμη.

Lecourt

Donner

Sørensen

Pescatore

Kutscher

O'Dalaigh

Mackenzie Stuart

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαΐου 1974.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
R. Lecourt